

VOJENSKO-POLITICKÁ ČÁST

ATOMOVÁ ZBRANĚ — VÝRAZ PROHLUBUJÍCÍHO SE ÚPADKU AMERICKÉHO IMPERIALISMU A JEHO VOJENSKÉ DOKTRINY

Nadporučík Svatoslav Gosman

I. Prohloubení všeobecné krise kapitalismu — nebezpečí nové války

První světovou válkou a zejména Velkou říjnovou socialistickou revolucí začala éra všeobecné krise kapitalismu. Sféra uplatňování moci hlavních kapitalistických zemí v jejich honbě za maximálními zisky se značně zúžila. Rozpory, které jsou imperialismu vlastní, se ještě více přišťřily.

Východisko z této krise spatřovaly imperialistické mocnosti v nové válce, v které chtěly dobýt světovlády. Proto nakonec přes společnou nenávist k Sovětskému svazu druhá světová válka začala válkou mezi dvěma skupinami imperialistů, při čemž každá z těchto koalic počítala s tím, že rozdrtí protivníka a dobude světového panství. Spojené státy americké doufaly, že válka vyřadí jejich konkurenty — Německo a Japonsko, zničí nebo oslabí Sovětský svaz, že ve válce uchvátí světové trhy a zdroje surovin a dobudou světovlády.

Druhá světová válka nesplnila tyto naděje amerických businessmanů. Německo a Japonsko bylo porážkou fašismu vyřazeno jako jejich hlavní konkurent a značně byla oslabena Anglie a Francie. Od kapitalistické soustavy však odpadly nejen země střední a jihovýchodní Evropy, ale i tak obrovský stát jako je Čína. Tyto lidově demokratické země spolu s Čínou a Sovětským svazem v čele vytvořily proti táboru imperialistů mohutný socialistický tábor.

Ekonomickým výsledkem této naprosto nové situace v novodobé historii byl rozpad jediného vše zahrnujícího světového trhu a vznik dvou paralelních antagonistických světových trhů. Odtržení lidově demokratických zemí a Číny od kapitalistického tábora, prudký růst jejich průmyslu a nezávislost na kapitalistickém světě dále zužuje kapitalistický odbytový trh a prohlubuje chronické nevyužití kapacity podniků v kapitalistických zemích. Došlo k dalšímu prohloubení všeobecné krise kapitalismu.

Po skončení války se Spojené státy postavily v čelo imperialistického tábora. Využívající porážky Německa a Japonska zmocnily se prakticky průmyslu, zdrojů a trhů těchto zemí a pokračovaly dále ve vytlačování svého slabšího partnera — Anglie — z jejich trhů. Avšak ani tato opatření nebyla s to zabránit působení a růstu krise. Stejně tak nepomohl později „Marshallův plán“, „Trumanova doktrína“ a konečně ani válka v Koreji, která, jak známo, skončila krachem a ještě více přišťřila vnitřní i zahraniční rozpory.

Východisko z této situace vidí američtí imperialisté v dobytí světovlády v útočné, bleskové a totální válce.

V současné době je tomuto cíli podřízeno veškeré dění ve Spojených státech. Zájmy amerických monopolistů jsou vydávány za zájmy amerického národa a „svobodného světa“ a v zájmu zajištění maximálních zisků je úsilí státu zaměřeno na dobytčnou válku. Wallstreet je nejen centrem, odkud jsou vydávány pokyny k provádění té nebo oné finanční a obchodní politiky, ale Wallstreet je i centrem, které určuje směr vnitřní a zahraniční politiky Spojených států, a místem, kde se vypracovávají vojensko-strategické plány. „Zde se rozhoduje o vojenské strategii, zde se tvoří taktika, obsazují důležitá vojenská velitelská místa, rozdílí válečný materiál a diktuje používání atomových zbraní a atomové energie.“ (Guss Hall, zpráva na XV. sjezdu KSA, New York 1950.) Militarismus a agrese dosahují dnes ve Spojených státech svého vrcholu.

Věda, tisk, umění, škola, armáda, prostě vše je dnes ve Spojených státech zaměřeno monopolisty k jednomu ústřednímu cíli — k rozpoutání dobytčné války.

Ve vnitřní a zahraniční politice Spojených států se prohloubení všeobecné krise světové kapitalistické soustavy snad nejmarkantněji projevilo v otázce atomové energie.

Skutečnost, že američtí monopolisté zaměřili celé bádání v této oblasti jediné na její využití pro vojenské účely, na podporu svých dobytčných plánů, ukazuje na prohnitost a úpadkovost zmírajícího kapitalistického systému, na jeho neschopnost využít nových objevů vědy pro rozvoj výrobních sil. Američtí monopolisté nemají zájem na mírovém rozvoji bádání v otázce atomové energie, protože se bojí nových zdrojů lacinější energie, které v kapitalistických poměrech znamenají další krisevé jevy a znehodnocení dosavadních investic.

S cynickou nepokrytostí napsal časopis „The New Statesman and Nation“ 1. 10. 1953: „Při hojnosti energetických zdrojů uhlí, petroleje a vodních sil v rukou silných zájemců se americká vláda nikdy nepostavila s nadšením za jakýkoli atomový zdroj elektřiny, který zasahuje do soutěže.“ Časopis tímto svým výrokem nejen nechťic ukázal na podřízenost amerického státu monopolistům, ale zároveň i na to, jakou brzdou rozvoje výrobních sil jsou americké monopoly v zájmu udržení svých maximálních zisků. Tuto skutečnost potvrzuje mimo jiné i zákon o atomové energii, podle něhož komise pro atomovou energii nesmí dát povolení k průmyslovému využití atomové energie dříve, než uplyne lhůta 90 dnů, které má kongres podle ústavy k tomu, aby návrh posoudil. Tak si američtí monopolisté zákonem zajistili dosti dlouhou lhůtu k tomu, aby zpracovali členy kongresu pro zamítnutí takového návrhu, kdyby se náhodou vyskytl.

Tím, že veškeré americké bádání v otázce atomové energie bylo zaměřeno výhradně na vojenské účely, dostalo se do slepé uličky stagnace a je v ní dodnes.

Otázka využití atomové energie odhalila však nejen reakčnost amerických monopolů jako brzdy na cestě dalšího pokroku a rozvoje výrobních sil, ale odhalila zároveň i hluboký úpadek buržoasní vojenské doktriny. Místo a úloha, kterou strategové Pentagonu přisuzují atomové zbraní v dobytčných plánech Wallstreetu, ukazuje na dobrodružnost, nevědeckost, úpadkovost a neschopnost amerického vojenského myšlení odhalit zákonitosti soudobé války.

II. Američtí monopolisté — skuteční vládcí nad zdroji, bádáním a použitím atomové energie. Fraška se „státním vlastnictvím“

K ujasnění úlohy, kterou atomová zbraň má v dobrodružných a zločinných plánech amerických strategů, je nutné znát nejen celý vývoj, kterým atomové bádání prošlo, ale rozhodující vliv monopolů, jediných to a skutečných vlastníků atomových zdrojů a výroby atomové energie ve Spojených státech.

Předně: jak je tomu s domnělým americkým prvenstvím v odhalení tajemství štěpných materiálů? Všechna halasná tvrzení amerického propagandistického aparátu o tom, že objev uvolnění atomové energie je „čistě americkým“ objevem, jsou nestoudné lži a záměrné překrucování pravdy. Je známo, že žádný velký objev ve vědě nepřichází náhle, že před každým takovým objevem předcházejí léta a léta úmorné, trpělivé, vědecké theoretické a experimentální práce mnoha učenců různých zemí. A dále je známo, že v naší epoše od Velké říjnové socialistické revoluce téměř na všech velkých vědeckých objevech má rozhodující podíl a zásluhu sovětská věda. Je tomu tak proto, že jenom socialistický řád nejen vědě nebrání v jejím rozvoji, nýbrž dává jí rozsáhlé možnosti a přímo od ní vyžaduje nové objevy, kterých pak využívá ve prospěch pracujících. Tak tomu není v kapitalistické společnosti. Kapitalisté využívají nových objevů vědy jenom tehdy, jestliže nevyžadují velkých investičních nákladů a jestliže jim přinášejí okamžitý zisk.

V opačném případě pak objevy vědy uzavírají do tresorů nebo ničí. Příkladem nám mohou být nejen americké monopoly, ale i na příklad taková kapitalistická země, jako je Francie. Jednomu z největších soudobých vědců, velkému bojovníku za mír, profesorovi Joliot - Curieovi, se podařilo ve Francii v roce 1948—1949 postavit pokusnou atomovou baterii, která byt i nedokonale, ale přece jen vyráběla elektrický proud. Američtí a francouzští monopolisté, využívající aktivního boje profesora Joliot-Curie za mír, zakázali mu další bádání, jeho přístroje vandalsky demontovali a vyloučili ho z francouzské akademie věd.

Otázkou uvolnění atomové energie se zabývali sovětsí učenci v neomezených podmínkách pro rozvoj vědy, jaké může dát jenom socialistický stát, již dávno před druhou světovou válkou.

Sovětský učenec Frenkel podal první výklad o možnosti přeměny prvků bombardováním atomového jádra, vycházející z geniálního Mendělejeva objevu periodické soustavy prvků. Po něm to byli další sovětsí učenci, Petržalkov a Flerov, kteří za plné podpory sovětské vlády vypracovali práci o samoštěpení uranu. Po nich pak přišla celá řada sovětských učenců, jako Gurevič, Brodský a jiní, kteří každý svým dílem přispěli k odhalení tajemství atomové energie.

Ve Spojených státech severoamerických začaly první vážnější práce v tomto oboru až ve válce, kdy byly hledány nové zbraně a kdy monopoly i vláda uvolnily k tomuto účelu několik milionů dolarů. Při tom je důležitá okolnost, že to nové, co tehdy USA přinesly v oboru bádání o uvolnění atomové energie, bylo převážně dílem ne „čistě amerických vědců“, nýbrž dílem různých evropských emigrantů-vědců, kteří uprchli do Spojených států před Hitlerem. Po druhé světové válce k nim pak přibyli další němečtí a japonští vědci, které si americké monopoly prostě koupily. Tak ve světle faktů vypadá ve skutečnosti „prvenství“ USA v odhalení tajemství atomové energie.

Profesor Muzskat ve svém díle „Atomové energie a boj za mír a pokrok“ správně odhaluje dvě fáze ve vývoji atomového bádání v USA. Tyto dvě fáze také zcela odpovídají známé skutečnosti, že monopoly investují svůj kapitál do objevu teprve tehdy, mají-li jistotu, že jim z něho poplyne okamžitý zisk.

V prvním období, za války, kdy probíhaly hlavně výzkumy, které nic nevynášely, dali monopolisté celý atomový monopol „postátnit“. Toto „postátnění“ záleželo v tom, že zástupci největších amerických monopolistů, kteří byli ve vládní komisi pro atomovou energii, dali financovat celý výzkum ze státních peněz. A poněvadž americké státní příjmy pocházejí z 80% z peněz daňových poplatníků a z veřejných a státních půjček, dopadly tyto výdaje převážně na bedra pracujících.

Při tom, a to je důležité, monopolistům narůstaly zisky. Jak známo, uran se vyskytuje převážně ve spojitosti s jinými prvky, jako je na př. měď. A protože těžba přírodního bohatství je ve Spojených státech výhradně v rukou několika monopolů, i vytěžená uranová ruda byla jejich majetkem. Potřebovala-li vláda uranovou rudu ke „svým“ pokusům, musela ji koupit od monopolistů, kteří okamžitě zvýšili ceny.

Tak veškerá tíha výdajů na výzkum spočívala na bedrech poplatníků, zatím co těžařské monopoly, jako „International Nickel“, „Phelps Dodge Copper Corp.“, „Union Carbon and Carbide Corp.“ získávaly pohádkové zisky z vytěžené uranové rudy. Pod krycím názvem „Manhattan District“ byl za války vytvořen atomový monopol, který vynášel ostatně pohádkové zisky i dalším monopolům. Tak na příklad veškeré konstrukční práce při budování laboratoří a závodů tohoto monopolu byly po zuřivém konkurenčním boji zadány koncernu „Stone and Webster“, trustu „General Electric“ a jiným.

Původní laboratoř pro atomové bádání byla ve vší tichosti založena na severozápad od Santa Fé. Další podniky vzrostly pak průběhem doby. První praktický pokus byl učiněn až 16. července 1945 v Albuquerque v Novém Mexiku. O několik dní později byla barbarsky a s vojenského hlediska naprosto bezúčelně shozena atomová puma na Hirošimu — jako první krok ve „studené válce“.

Že vládnoucí monopolistické kruhy již tehdy plánovaly využít této nové zbraně totální války proti Sovětskému svazu, tomu nasvědčuje několik okolností. Tak na příklad Sovětskému svazu nebylo oficiálně oznámeno, že byl zřízen atomový monopol „Manhattan District“. Sovětskému svazu také nebylo oficiálně oznámeno, že se Spojené státy zabývají přípravou výroby atomové pumy. Vyvrcholením této záluďné imperialistické politiky bylo, že svržení první atomové pumy dohodl tajně za zády Sovětského svazu Truman s Churchillem na postupimské konferenci.

Když Spojené státy nastoupily „politiku síly“ a zahájily svou „studenou válku“, otevřely se monopolistům široké perspektivy maximálních zisků při výrobě nových zbraní, „strategických“ a později i „taktických“ atomových pum. V tomto druhém stadiu, jak správně poznamenává profesor Muzskat v uvedené knize, začaly monopoly usilovat o to, aby vše, co souvisí s výrobou atomových zbraní, přešlo do jejich vlastnictví, aby se tím co nejvíce zvýšily jejich zisky.

Zástupci monopolů postupně vytlačili ze všech komisí a úřadů „státní“ zástupce. Zařízení atomových laboratoří a závodů pak přešlo zcela do rukou největších a nejreakčnějších monopolistů USA typu Morgana, Rockefellera, Du Ponta. Ovládnutí procesu těžení uranové rudy, atomo-

vého bádání, výroby a distribuce štěpných materiálů monopolisty dospělo dnes tak daleko, že presidentovi USA je ponecháno jen „právo“ rozhodnout o použití atomové pumy, což se vydává ustrašenému americkému měšťákovi za vrchol státní kontroly a demokracie (!). Státní komisi pro atomovou energii, jejíž název k oklamání veřejného mínění zůstal nadále týž, i když je dnes již složena jedinečně ze zástupců monopolů, zůstalo „právo“ dispozice nad štěpnými materiály, ale teprve tehdy, když předtím koupila od těžařských monopolů tolik rudy, kolik ji uznaly za vhodné prodat.

Tytéž monopoly, které vlastní zdroje těžby potřebných rud a závody na výrobu štěpných materiálů, daly také ústy svého zástupce Barucha přednést v OSN svůj plán na dobytí světového atomového monopolu „suchou cestou“. Jak známo, Baruch, tento tehdejší oficiální zástupce Spojených států v OSN pro otázky atomové energie, je těsný spolupracovník Achesonův a Byrnesův, zahájil svoji kariéru jako správce odbytových kanceláří měděných dolů trustu Morgan—Guggenheim a jeho bratr je dosud s tímto trustem spojen jako jeden z ředitelů „Texas Golf Sulphur Co.“, patřící rovněž Morganovi.

Plán, který Baruch v OSN v roce 1946 přednesl, nezakazoval vůbec výrobu pum a navrhoval vytvoření „mezinárodního orgánu“ na kontrolu atomové energie a jejich zdrojů tak, že by jeho uskutečněním Spojené státy vyráběly atomové pumy dále a při tom by všechny zdroje, zejména Sovětského svazu, a všechny jeho výsledky atomového bádání přešly do vlastnictví „mezinárodního“ orgánu, ve skutečnosti však do rukou amerických monopolů.

Seznam společností zúčastněných při výrobě atomových pum je současně i seznamem amerického velkokapitálu. Najdeme v něm Morgana s těžbou mědi a se společností „General Electric“, Rockefellera s naftou i s jeho vlastními vědci „půjčenými“ vládě, Mellona, účastníciho se těžbou a podílem na technickém výzkumu, Du Ponta, který nasromáždil nejvíce patentů z tohoto oboru a který se již zúčastnil organizace „Manhattan District“, „Union Carbon and Carbide Corp.“. Du Pont kromě toho přímo spravuje atomové město v Oak Ridge.

Všechny politické, právní a správní výbory zabývající se atomovou energií jsou obsazeny zástupci těchto monopolů, stejně jako vedoucí výzkumu, ředitelé výzkumných oddělení a zástupci universit jsou stejně financováni těmito monopolními skupinami. Tímto způsobem ovládají americké monopoly naprosto suverénně všechny zdroje, výrobu a patenty související s využitím atomové energie a jakožto vlastníci tohoto gigantického „státního“ monopolu, který jim vynáší nesmírné zisky, určují nejen kurs „atomové diplomacie“ zahraniční politice, ale i vojenské použití atomové zbraně, což se projevuje v dobrodružných plánech jejich vojenských odborníků.

Ovládnuvše zcela neomezeně tento nový zdroj maximálních zisků, postavili američtí monopolisté a jimi ovládaná americká vláda celou svou zahraniční politiku na atomovém monopolu, který, jak se domnívali, bude trvat ne-li věčně, alespoň dlouhá léta.

Tento dočasný náskok, který Američané získali ve výrobě atomové pumy a který trval zhruba jen do konce roku 1946, byl umožněn především tím, že rozhodující boje druhé světové války probíhaly na frontách Veliké vlastenecké války a že díky tomu byly USA ušetřeny všech válečných hrůz. V klidu a daleko od bojiště mohli američtí vědci pracovat na výrobě této zbraně. Dále Spojeným státům velmi pomohla ta

skutečnost, že shromáždily vědce téměř ze všech zemí světa a tím využily nejen všech svých dosavadních výsledků atomového bádání, ale i výsledků dosažených v jiných zemích v tomto oboru. K urychlení výzkumu jim také velmi pomohly pohádkové zisky a příjmy z válečného zbrojení, jejichž část pak vrhli prostřednictvím státu na výzkum. A konečně k jejich náskoku dopomohla i ta významná skutečnost, že Američané již od začátku zaměřili veškeré bádání jen na výrobu atomových zbraní. Tyto okolnosti umožnily tedy Spojeným státům získat dočasně atomový monopol. Avšak toto období nebylo dlouhé.

Sovětský svaz, jak již bylo uvedeno, se již dávno zabýval úkolem odhalit tajemství uvolnění atomové energie. Ale jako socialistický stát, zaměřil celý výzkum k mírovému využití atomové energie, k zlepšení životních podmínek pracujícího člověka. Teprve, když po skončení války američtí militaristé nastoupili nepokrytě útočný kurs proti SSSR a táboru míru a začali vyhrožovat atomovou zbraní, podjali se sovětsí vědci na podnět vlády úkolu výroby atomové zbraně. A tak již v roce 1947 mohla sovětská vláda ústy soudruha Molotova oznámit světu, že SSSR již zná tajemství výroby atomové pumy. Avšak i v tomto okamžiku, kdy Sovětský svaz již atomovou pumu měl, žádal stejně jako předtím bezpodmínečný zákaz výroby a použití této zbraně totální války a masového vyhlazování především civilního obyvatelstva a žádal o využití atomové energie k mírovým účelům.

Soudruh Malenkov na slavnostním zasedání moskevského sovětu 6. 11. 1949 o tom řekl:

„Jedním z nejdůležitějších základních elementů útočné politiky válečných štů je tak zvaná atomová diplomacie, jejíž dobrodružný ráz byl nyní plně odhalen. A skutečně, vždyť se tato diplomacie stavěla na zcela falešných výpočtech, na předpokladu, jako by USA monopolně ovládaly atomovou zbraň. Ve skutečnosti však, jak je známo, netajila sovětská vláda nikterak, že má také atomovou zbraň. V roce 1947 sovětská vláda oznámila mezinárodní veřejnosti, že tajemství atomové pumy již více neexistuje. Avšak podněcovatelé války, kteří se dostali tak daleko, že ztratili pojem skutečnosti, nevzdali se dosud své smutně proslulé atomové diplomacie.“

Toto strážlivé prohlášení soudruha Malenkova bylo studenou sprchou na horké hlavy atomových strategů. Sovětský svaz tehdy nejen oznámil světu, že má atomové pumy a že je schopen přivítat agresora v plné zbroji, ale současně i grandiosním plánem inženýra Davydova ukázal celému světu, co bude znamenat využití atomové energie pro blaho lidstva uskutečněním grandiosních plánů přeměny přírody a jejích klimatických podmínek.

Avšak přes toto prohlášení Sovětského svazu pokračovali, jak známo, američtí monopolisté a jejich diplomati ve vedení „studené války“, ve vyhrožování atomovou zbraní. K podepření oťřeseného „výsadního“ atomového monopolu dal Truman z jejich příkazu 30. ledna 1950 příkaz k výrobě „superpumy“, vodíkové pumy. Vodíková puma se stala samospasitelnou v jejích propagandě a v oficiální politice. Avšak i v tomto případě byly jejich „iluze“ velmi brzy zklamány. Ve svém projevu na zasedání Nejvyššího sovětu dne 8. srpna 1953 prohlásil soudruh Malenkov:

„V poslední době si zaoceánští nepřátelé míru našli novou útěchu. Spojené státy prý mají, nastojte, mocnější zbraň, než je atomová puma, jsou prý monopolními vlastníky vodíkové pumy. To by jim bylo zřejmě ja-

kousi útěchou, kdyby to odpovídalo skutečnosti. Ale není tomu tak. Vláda považuje za nutné oznámit Nejvyššímu sovětu, že Spojené státy nejsou monopolisty ani ve výrobě vodíkové pumy.“

Přes to, že reakční imperialistické a válečnické kruhy USA ztratily svůj výsadní atomový a vodíkový monopol, utrpěly naprostý krach a porážku v Koreji, pokračují ve své politice příprav nové války i nadále. Těmto dobrodružným válečným zločinným přípravám amerických monopolistů odpovídá i americká vojenská ideologie a doktrína.

III. Zločinný a úpadkový ráz americké vojenské ideologie a vojenské doktriny

Základní rysy vojenské ideologie imperialismu — ideologie loupeže a násilí — se v současné době nejotevřeněji a nejhanebněji projevují ve vojenské ideologii amerického imperialismu.

Americká vojenská ideologie a doktrína je odrazem hospodářské základny výbojného amerického imperialismu. V ní se obráží celý úpadek, marasmus a zločinnost zmírajícího kapitalistického systému na posledním stupni svého vývoje.

Vedle četných znaků společných všem imperialistickým vojenským doktrínám má americká vojenská doktrína některé své zvláštnosti, které vyplývají ze zvláštností vývoje kapitalismu v USA, z místa, které zaujímají Spojené státy v soudobém kapitalistickém světě.

Hlavní zvláštností, jak upozornil na slavném XIX. sjezdu soudruh G. M. Malenkov, je, že americká vojenská doktrína buduje válečné plány na využití cizích území a cizích armád. V této zvláštnosti soudobé americké vojenské doktriny se plně odráží úpadek a zločinnost nejen amerického vojenského myšlení, ale i cynická nestoudnost amerického imperialismu v jeho posledním stadiu. Vedle Anglie, Francie a Itálie spoléhají američtí militaristé především na vybudování nové západoněmecké wehrmacht, která ve svazu s ostatními „spojenci“ má začít a vést za amerického dozoru hlavní úder proti Československu, Polsku a SSSR. Západní Německo je přebudováváno v strategický reservoár materiálních i lidských sil a má nést tíhu „opotrebovacích bitev“.

Tato orientace na vedení války cizími silami určuje i hlavní linii při budování amerických ozbrojených sil a způsob vedení válečných operací.

Americké ozbrojené síly, přes sjednocení a „zrovnoprávnění“ pozemních, leteckých a námořních sil, provedené po druhé světové válce, a přes řeči o jejich „vyváženém rozvoji“ jsou budovány s hlavním důrazem na letectvo, zejména strategického bombardování.

Další zvláštností americké vojenské doktriny a součástí příprav třetí světové války je výchova amerického vojáka v bezohledného zabíječe, supermana a vraha. Celý systém výcviku a výchovy amerického vojáka, všechny americké řády a předpisy jsou vypracovány k jednomu cíli — k vraždění. Zkušenosti z války v Koreji ukázaly, že v tomto směru předčili američtí vojáci daleko svůj vzor — hitlerovskou fašistickou armádu.

„Americký voják není jen politováníhodný, ale je i nebezpečný. A pro bezbranné obyvatelstvo, pro ženy, starce a děti je gangster, násilník a strašný vrah. Je nejen tupý a omezený, ale i surový a nelidský. Není jen politickým ignorantem, ale jeho vědomí je proniknuto primitivními protisovětskými výmysly.“ Tak výstižně charakterizuje nebezpečnost amerického žoldáka B. V. Karpovič v knize „Armáda USA“.

Konečně třetí zvláštností americké vojenské doktriny je její výlučná orientace na zločinnou totální válku po Hitlerově vzoru s využitím všech prostředků moderní techniky, zejména strategického letectva, vyzbrojeného atomovými pumami. Toto „atomové letectvo“ má za úkol bezohledným bombardováním měst v hlubokém týlu zničit vůli protivníka k odporu, rozvrátit jeho dopravu, rozrušit morálku a odříznout armádu protivníka od zápolí.

Atomová zbraň, svým rozsahem ničení nejvíce nebezpečná civilnímu obyvatelstvu, stala se ústřední myšlenkou americké vojenské doktriny. Její objev znovu posílil otřesenou víru v možnost vedení bleskové války a prohloubil ještě více úpadkový a dobrodružný ráz nejen soudobé americké vojenské doktriny, ale i doktriny armád všech amerických „spojenců“, mezi nimiž má americká armáda vedoucí roli.

IV. Úloha a místo atomové zbraně ve zločinných plánech amerických militaristů — „atomové školy a kursy“, závěr

Americký plán nové světové války — jak známo — podle četných prohlášení různých amerických vojenských osobností i podle značné a úmyslně přepjatých zpráv amerického vojenského i civilního tisku se dělí na dvě fáze.

První fáze se vyznačuje mohutnými strategickými nálety na hospodářská a politická centra Sovětského svazu a zemí lidové demokracie. Tuto úlohu určili strategové Pentagonu americkému atomovému strategickému letectvu dálkového bombardování ze základen v západním Německu, v Anglii, ve Španělsku, v severní Africe, na Aljašce, v Japonsku a j. Zastavení eventuálního postupu armád socialistického tábora (je zajímavé, že „plán“ počítá s tím, že po odražení prvního náporu sil Atlantického paktu nastoupí armády Sovětského svazu a lidové demokratických zemí do protiofensivy) a svedení „vyčerpávajících bitev“ v prostoru západního Německa a severoevropské nížiny s použitím atomové zbraně, taktiky „spálené země“, „pouště“, je přisouzeno „spojencům“, především nové wehrmacht, Anglii, Belgii, Francii a Itálii. Obrana sil Atlantického paktu se pak má opřít o „pulverlinii“ podél Rýna a „strategický trojúhelník“ na jeho západním břehu. V tomto prvním období, které má za cíl zničit hlavní síly a morálně rozložit zápolí Sovětského svazu a lidových demokracií, má také probíhat mobilisace sil Atlantického paktu.

V druhém období, kdy síly „protivníka“ již byly podlomeny, mají přijít na scénu americké pozemní síly, které s použitím rovněž atomových taktických zbraní dokončí rozdrcení „protivníka“ a obsazují jeho území.

Nebudeme se zabývat rozbořem tohoto dobrodružného a nereálného „plánu“, ani skutečností, že „spojencům“ Američanů je přisouzena úloha „himmelfahrtskommandu“ na německém a evropském území, zatím co „lehčí“ práci vykonají bez velkých ztrát americké pozemní ozbrojené síly.

Nebudeme se snažit ani dokazovat nevědeckost a nereálnost teorie „bleskové války“, která, jak známo, neslavně skončila na frontách Veliké vlastenecké války.

Všimněme si jen místa a úlohy, kterou přisuzují američtí strategové v tomto plánu letectvu, zejména dálkového „strategického“ bombardování, a atomové zbraně.

Z amerických názorů na použití letectva je zejména typický nedávný výrok admirála Arthura R. Radforda, náčelníka spojených štábů, který na důvěrné konferenci v National Press Club 14. 12. 1953 řekl: „Dnešní důraz je právě zaměřen na zřízení, udržování a využití moderní letecké síly. Dnes už není žádné pochybnosti mezi vojenskými plánovači o důležitosti letectva... Ofensivně a defensivně... je hlavním požadavkem... President Spojených států, ministr války a náčelníci štábů jsou v této věci zajedno.“ A podle opatrného komentáře New York Herald Tribune z 15. 12. 1953 se také vyslovil, že „vojenská zařízení jsou budována na vzrůstající letecké převaze a na atomových zbraních a na menším počtu pěchoty“.

V soulase s tímto dobrodružným a nereálným názorem je budováno i letectvo armády USA. Jak známo, Američané vytvořili dvě vojenská velitelství SAC (Strategic Air Command) a TAC (Tactical Air Command), při čemž podpora a hlavní důraz je kladen na SAC. Toto letectvo „strategického“ bombardování je podřízeno přímo Pentagonu a prezidentu USA, kteří rozhodují také o jeho zasazení. Štáb SAC je v Nebrasce (Omaha) a jeho velitelem je bývalý velitel amerického letectva v Evropě, Curtis Le May, pověstný svým chvastounským výrokiem k důstojníkům: „Jestliže válka vypukne, budu v Moskvě již v první den, v čele vás. A nejenom že přeletíme Moskvu, ale také se z ní vrátíme.“ V současné době SAC, které má k dispozici 12 „mateřských“ a 25 „obvodových“ základen a svou zvláštní meteorologickou službu, je urychleně vybavováno a cvičeno ke svrhování atomových bomb. Tato „fire brigade“, jak napsal francouzský reakční „Le Monde“, „operuje z rostoucí sítě základen, které nyní obklopují komunistický svět. Jejím úkolem je evičit ve dne v noci pro jeden účel — zasadit smrtelný úder na určité objekty komunistického Ruska“.

V tomto duchu se nesou i podobné články reakčního amerického tisku, které, i když mají za cíl přesvědčit amerického měšťáka o síle USA, a zastrašit síly tábora míru, přece jenom jsou odrazem této „strategie“. Tak koncem roku 1953 americký časopis „U. S. News and World Report“ uveřejnil článek nadepsaný „Atomové pumy na Rusko ve dvou hodinách“, v němž velebil sílu a pohotovost SAC.

Že tento názor na použití letectva ve válce k dosažení vítězství nejsou jenom plány, vymyšlené některými vojenskými „odborníky“, ale skutečnosti, dokazuje mimo jiné i nedávná válka v Koreji. I když tu Američané — díky síle světového mírového hnutí — nepoužili atomové pumy, nicméně prováděli tu „strategii dálkového bombardování“. Jenom za dvě léta války svrhli američtí barbaři více než 15 milionů napalmových pum. Denně bombardovalo 700 až 1000 letounů, v určitých intervalech i 2000. Z celkového počtu bombardovacích letounů jen 15% plnilo úkoly pro podporu vedení operací a plných 85% bombardovalo zápolí. Přes toto nelidské a kruté bombardování hrdinné korejské zápolí nebylo zlomeno, přísun frontě neustal.

Theorie „strategického“ dálkového bombardování byla tedy na hlavu poražena i v korejské válce. Přesto Američané dnes bezhlavě plánují i nadále „rozhodné strategické akce“ SAC, této zbraně totální imperialistické války. To potvrzuje i současný americký rozpočet, který na vrub pozemních sil (snížení počtu, propuštění civilních zaměstnanců vojenské správy) a námořnictva zvyšuje částku na letectvo (zejména SAC) a výrobu atomových zbraní. V této souvislosti napsal „Manchester Guardian“ na podzim minulého roku o příštím americkém rozpočtu:

„Všeobecná úroveň amerického vojenského rozpočtu na příští rok zůstane nezměněna a poněkud budou zvýšeny položky na letectvo a atomové zbraně na vrub armády a námořnictva.“

Účinnost strategického bombardování v myslích válečných paličů se zvyšuje atomovými pumami. „Atomové zbraně se od nynějška zapojují do obyčejných strategických plánů“, napsal „Le Monde“ z 5. 11. 1953.

Stejně nesmyslné a s vojenského hlediska nereálné výsledky přičítají Američané atomové zbraně ve vedení pozemních operací. Na podzim minulého roku bylo s velkým propagandistickým halasem vyzkoušeno i první atomové dělo. Toto dělo, podle zpráv tisku, váží zhruba 85 t, je samohybné, ráže 28 cm a dostřelí prý na 30 až 35 km. Může střelou buď obyčejným nebo atomovým nábojem. Střela je asi 3 stopy dlouhá, t. j. asi 92 cm.

První zkoušky s tímto atomovým dělem prý dokázaly, že se jeden jeho výstřel rovná asi $\frac{3}{4}$ účinku atomové pumy svržené na Hirošimu. Americký reakční a vojenský tisk, který záměrně nafoukl výsledky těchto zkoušek, se s nadšením rozepsal o „novém věku taktiky“ a o „ztrátě“ významu pěchoty.

Výsledky zkoušek však ukázaly i nedostatky. Tak předně dostřel děla není zdaleka takový, jak se všeobecně udává. Americký vojenský tisk uváděl, že se při zkouškách střelilo jen na vzdálenost 7 mil (asi 12 km). Dále je problematické míření tímto dělem na cíle blízké linií vlastních vojsk. Malá pohyblivost, velká váha, výška a délka tohoto děla umožňují dobrému průzkumu přesně zjistit soustředění těchto děl. A konečně, jak psal buržoasní „Le Monde“, dělo bylo schopno vystřelit až za dvě hodiny po vydání rozkazu k palbě.

Toto americké atomové dělo má nahradit nespolehlivého amerického vojáka a má dosáhnout rozhodujícího taktického úspěchu všude tam, kde se objeví — takovou sílu a moc by rádi přisoudili američtí militaristé tomuto dělu.

Podle jiných „odborníků“ není prý atomové dělo jedinou taktickou atomovou zbraní, kterou prý Spojené státy vlastní. Tak na příklad pro lehké bombardovací letouny byla prý vyrobena atomová puma „baby bomb“, která má být shazována z letadel na útočící pozemní jednotky.

Vedle toho Američané rovněž s velkým halasem oznámili stavbu atomových ponorek a dokonce již jmenovali prvního velitele.

O tom, že Američané zcela vážně plánují použití atomových zbraní a spoléhají na ně jako na „zázračnou zbraň“, svědčí i tato další fakta:

Podle oznámení amerického ministerstva války z 23. dubna 1953 byla zřízena v Oberammergau v západním Německu škola pro výcvik amerických a NATO důstojníků v používání atomových zbraní. Pro generály a štábní důstojníky mají trvat kursy v této škole 4 dny, pro ostatní důstojníky 10 dnů. Tuto zprávu potvrdil mimo jiné i sám vrchní velitel NATO, generál A. M. Gruenther v interviu s redaktorem časopisu „U. S. News and World Report“ ze září m. r. Dále podle agentury UP zřídila americká armáda zvláštní kursy pro atomový výcvik. Jak oznámil velitel pozemních sil R. T. Stevens, bylo toto rozhodnutí uděláno na základě „dalšího poznání stoupajícího významu atomových zbraní v pozemních silách“. Celkem mají být pořádány 4 druhy kursů v délce 4 až 18 neděl, po jejichž absolvování se účastníci zavazují nejméně k 18měsíční aktivní službě v armádě u atomových jednotek. Vojákům americké armády byly pořádány zvláštní kursy a byly jim rozdány spe-

ciální brožury o všemohoucnosti atomové zbraně, která prý dnes rozhoduje o výsledku války.

V americké armádě jsou pořádány cvičení jednotek a dokonce celé manévry, při nichž se předpokládá použití atomových zbraní. Tak na příklad v květnu 1953 ve výcvikovém středisku americké armády v Camp Pendleton v Kalifornii provedlo 24 000 námořníků, příslušníků 3. námořní divise, první větší cvičení za předpokladu použití atomových zbraní. Výbuch atomové pumy byl značkován výbuchem nálože asi 75 t trhavin.

10. září 1953 probíhaly v západním Německu dosud největší manévry sil Atlantického paktu, jichž se zúčastnilo na 173 000 vojáků. Manévry probíhaly severovýchodně od Frankfurtu na frontě 100 km dlouhé pod velením velitele 7. americké armády v západním Německu generál-poručíka W. M. Hoge (který se zúčastnil války v Koreji). Tyto manévry označené krycím názvem „Monte Carlo“ měly za úkol seznámit vojska přímo s budoucím válčištěm, vyzkoušet součinnost vojsk a zbraní, spojení a účinnost „pulverlinie“ podél Rýna. Podle generála Bolteho cvičily jednotky za předpokladu použití atomových zbraní. O cvičení se jmenovaný generál vyjádřil: „Naučili jsme se věci, které můžeme jednoho dne v té nebo oné formě použít.“

O čem svědčí tyto americké plány, výroky, fakta?

Svědčí o tom, že američtí imperialisté připravují zcela konkrétně novou světovou válku v zájmu dobytí světovlády. Zvláštnost těchto příprav je v tom, že vojenské plány jsou vypracovány na základě využití cizích armád a cizího území, zejména západního Německa.

Svědčí o tom, že formou této dobytčiny, krajně nespravedlivé války je válka totální, která postihuje především obyvatelstvo civilní, válka blesková, která utrpěla krach nejen ve Veliké vlastenecké válce, ale i nedávno v Koreji.

Svědčí o tom, že rozhodujícím nástrojem této zločinné války je letectvo, zejména letectvo dálkového bombardování, a atomová zbraň.

Konečně to svědčí o tom, jak je současné americké vojenské myšlení diktováno útočnou imperialistickou politikou; toto americké soudobé vojenské myšlení je dobrodružné, nereálné, odtržené od ekonomických a morálně politických možností nejen své země, ale i země protivníka, a proto v sobě nese prvek rozhodné porážky.

Američtí strategové spoléhají na rozhodující význam letectva v soudobé válce. Soudruh Stalin již v roce 1937 v Kremlu v Den sovětského letectva prohlásil: „Letectvo se objevilo na bitevním poli mnohem později; začíná boj s protivníkem v hlubokém tylu, způsobuje strach a paniku, otřásá morálkou nepřítele, ale to není to, čeho je třeba ke konečné porážce nepřítele a k dosažení vítězství nad ním.“ Stalinská vojenská věda nás učí, že letectvo samo o sobě nemá rozhodující význam, stejně jako žádný jiný druh vojska. Úkolem letectva je podporovat a zabezpečovat úkoly pozemních vojsk v rámci celkového strategického zámyslu velitele. Veliká vlastenecká válka a válka v Koreji to naprosto spolehlivě potvrdila.

Plánující novou válku spoléhají američtí imperialisté na barbarské použití atomové zbraně. Soudruh Stalin již roku 1946 zhodnotil význam použití atomové pumy ve válce. „Nepovažuji atomovou pumu za tak vážnou sílu, za jakou jsou ji ochotni pokládat jistí politikové. Atomové pumy jsou určeny k zastrasování lidí slabých nervů, ale nemohou roz-

hodnout o výsledku války, poněvadž na to atomové pumy naprosto nestačí.“

Ve strachu z nepevnosti zápolí a ve strachu z vlastních vojáků, kteří nevěří ve spravedlivost svého poslání, tvrdí američtí imperialisté a jejich vojenští „odborníci“, že technika vytlačila v moderním věku člověka a že morální duch přestává mít významnou úlohu. Ve skutečnosti však je tomu právě naopak. Soudobá válka s rozmanitou moderní technikou jenom mnohonásobně zvýšila význam morálního činitele ve válce. Technika bez lidí, bez uvědomělých lidí je mrtvá. Proto nakonec přes svou mnohonásobnou počáteční technickou převahu utrpěla americká vojska tak hanebný pro ně krach v Koreji.

Soudobá válka za účasti obrovských mas lidí a techniky, svou délkou trvání a namáhavostí vyžaduje takového vypětí všech morálních a fyzických sil vojáka, jakého dosud nebylo v dějinách. Proto v soudobých válkách má tak rozhodující význam morální pevnost vyrostlá z politického uvědomění vojáků. Tu nemá a nemůže mít americký nebo kterýkoliv imperialistický žoldák, neboť války, které vede, jsou krajně nespravedlivé a jeho vlastní život je mu v rozhodné chvíli dražší než zisky monopolů nebo výše vlastního žoldu.

Američtí imperialisté namlouvají svým vojákům, že jejich armáda je nějlépe technicky vybavena, že převaha techniky na jejich straně je taková, že mu zaručí zachování života v boji. Americkému vojákovi je dále namlouváno, že vítězství ve válce je možno dosáhnout použitím mocných úderů letectva nesoucího atomové pumy.

Po krachu v Koreji se tato „fetišisace“ techniky a zveličování významu atomových „strategických“ a „taktických“ zbraní jenom zesílily. Při tom všechny okolnosti nasvědčují tomu, že čísla, údaje a fakta, které Američané vypouštějí do světa o atomové zbraní, jsou značně zveličena. Stalinská vojenská věda nás učí, že o konečném výsledku války nerozhodují činitelé dočasné povahy, jako je větší počáteční připravenost agresora, dočasná počáteční převaha v technice a moment překvapení, ale že o konečném výsledku soudobých válek rozhodují trvale působící činitelé, z nichž na prvním místě se uvádí pevnost zápolí a morální duch armády. Tyto dva činitelé stejně jako ostatní ve své dialektické jednotě jsou určováni především formou státního a společenského zřízení a vládnoucí ideologií, rázem vedené války.

Američtí imperialisté při plánování nové světové války se dopouštějí stejných chyb, jakých se dopouštěl Hitler, ale za nové, pro ně daleko nepříznivější vnitřní a mezinárodní situace.

Přeceňují své síly a podceňují síly protivníka. Budují své plány na zcela nereálných předpokladech izolace SSSR a zemí lidové demokracie, jejich morální nepřipravenosti a vojenské slabosti. Avšak fakta hovoří jinou řečí.

Jaký je správný závěr z těchto úvah?

1. Zavedení atomových zbraní do výzbroje armád nejen nikterak nevytlačuje zbraně dosud všeobecně používané, ale ani nezmenšuje význam úlohy člověka a jeho morálně politického stavu. Význam morálně politického činitele naopak jenom vzrostl, a to jak v zápolí, tak i na frontě.
2. Přes všechny změny, které zavedení atomových zbraní do výzbroje armády s sebou přináší, význam pěti trvalých činitelů, rozhodujících o vítězství v soudobé válce, nejen zůstává, ale naopak vzrostl, zejména co se týče pevnosti zápolí a morálního ducha armády.

3. Zavedení atomových zbraní do výzbroje americké armády jenom zvýšilo zmatek a dobrodružnost americké vojenské doktriny a jejich plánů a současně i nebezpečnost jejich válečných dobrodružství.

Je proto nutné, aby velitelé všech stupňů dbali a neustále zvyšování morálně politického a odborného výcviku podřízených jednotek, aby denní soustavnou péčí a kontrolu věnovali plnění plánu bojové a politické přípravy vojsk.

Je nutné, aby všichni velitelé přesně splnili rozkaz ministra národní obrany na letošní výcvikový rok, který ukládá zejména povinnost seznámit podřízené se zásadami protiatomové ochrany.

